

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 50/2018-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. januára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátom JUDr. Ladislavom Ščurym, Mierová 1725, Čadca, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 219/2016 z 26. septembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. decembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Ladislavom Ščurym, Mierová 1725, Čadca,

vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 219/2016 z 26. septembra 2017.

Z obsahu podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 26. septembra 2017 najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Cdo 219/2016 dovolanie sťažovateľa odmietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania. V sťažnosti sa ďalej uvádza: *«Uvedeným rozhodnutím boli porušené moje základné ústavné práva a slobody, pretože vyššie uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, ako i jemu predchádzajúce rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie pokladám za nezákonné a nesprávne, vychádzajúce z nesprávneho skutkového zistenia a nesprávneho právneho posúdenia. Procesný postup súdov prvej a druhej inštancie, ako i NS SR v predmetnom spore nebol správny, v dôsledku čoho namietané rozhodnutie (aj jemu predchádzajúce rozhodnutia) pokladám za rozhodnutia zasahujúce do mojich základných ľudských a ústavných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR...»*

Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby v celom rozsahu odôvodnil tým, že žalovanému svedčí vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti na základe právnej úpravy - zákona č. 180/1995 Z.z., keď sporná parcela má slúžiť ako prístupová cesta a tvoríť tzv. verejný majetok, čím ma v podstate súd vyvlastnil.

Ďalej súd uviedol, že ja, žalobca v rade 1/, ako i žalobca v rade 2/ sa nesprávame ako vlastníci a sami spochybňujeme svoje vlastnícke právo k spornej parcele, keď na jednej strane odôvodňujeme svoje vlastnícke právo na základe osvedčení o dedičstve ako právnych titulov nadobudnutia vlastníckeho práva a na druhej strane sme od žalovaného chceli spornú nehnuteľnosť, resp. nám prislúchajúce spoluvlastnícke podiely odkúpiť.

Zastávam názor, že súd prvej inštancie rozhodol arbitrárne a nesprávne, nakoľko v danom spore rozhodol len na základe toho, že mal preukázaný právny titul, ktorým žalovaný nadobudol vlastníctvo k spornej nehnuteľnosti a že tento je aj zapísaný ako vlastník na príslušnom LV, pričom sa dostatočným spôsobom nezaoberal nami prezentovanými tvrdeniami a skutočnosťami...

V tejto súvislosti poukazujem, že do roku 2000 bola spoluvlastníčkou spornej parcely v príslušnom spoluvlastníckom podiele moja matka a po tejto na základe vyššie uvedeného osvedčenia o dedičstve ja ako jej právny nástupca a preberateľ celého dedičstva po nej a to do roku 2008, ktorá skutočnosť je preukázaná listinnými dôkazmi - osvedčením o dedičstve č. D 682/00-30, D not 100/2000 zo dňa 30.06.2000 a pôvodný [REDAKOVANÉ], ktorý dôkaz sa nachádza na č. 1. 94 súdneho spisu. Práve na [REDAKOVANÉ] je v časti „B” pod jednotlivými spoluvlastníkmi uvedené, že v roku 2008 prebehol projekt ROEP, na základe ktorého došlo k zmenám vo vlastníctve spornej nehnuteľnosti...

Pokiaľ aj súd prvej inštancie poukázal na ust. § 14 ods. 1 a 2 zákona č. 180/1995 Z.z., v zmysle ktorých je stanovené, s akými pozemkami nakladá fond a kedy a aké pozemky prechádzajú do vlastníctva obce, tak poukazujem, že uvedené sa vzťahuje na neevidované pozemky a pozemky, ktorých vlastníci sú podľa citovaného zákona neznámi. Avšak z osvedčenia o dedičstve č. D 682/00-30, Dnot 100/2000 zo dňa 30.06.2000 je zrejmé, že moja matka bola podielovou spoluvlastníčkou sporného pozemku, ktorý bol vedený v pozemkovej knihe na meno mojej matky a tento nebol vedený ako verejný, či vo vlastníctve nejakého štátneho alebo iného miestneho orgánu štátnej správy, čím nie je splnené ust. § 14 ods. 1 citovaného zákona. Rovnako nie je splnené ani ust. § 14 ods. 2 tohto zákona, pretože uvedené ustanovenie stanovuje, že do vlastníctva obce prechádzajú pozemky v zastavanom území obce, avšak z odôvodnenia súdu prvej inštancie uvedeného na str. 5 posledný odsek vyplýva, že sporná parcela bola vytvorená z pôvodných EKN parciel, ktoré boli vedené ako extravilán a tieto boli vedené ako neknihované a z tohto dôvodu prešli do vlastníctva žalovaného, avšak uvedené je v rozpore so skutočným stavom veci, ako i v rozpore s citovanými ustanoveniami, pretože sporná parcela bola v príslušnom spoluvlastníckom podiele zapísaná do pozemkovej knihy, teda túto nemožno označiť ako neknihovanú a navyše táto sa nenachádza mimo zastávaného územia obce, ale takmer v centre obce, konkrétne v centre mesta Čadca...

Vzhľadom na uvedené skutočnosti mám za to, že žalovaný nadobudol vlastnícke právo k spornej parcele neoprávnene, nezákonne a tomuto napriek tomu bola poskytnutá súdna ochrana. Pokladám za nedostatočne zdôvodnené, na základe čoho, akých skutočností rozhodol súd prvej inštancie tak, ako rozhodol...

Keďže rozhodnutie súdu prvej inštancie pokladám za nesprávne a nezákonné, tak aj rozhodnutie odvolacieho súdu pokladám za nesprávne a nezákonné, nakoľko odvolací súd sa stotožnil v celom rozsahu s právnymi závermi súdu prvej inštancie.

Ani dovolací - NS SR uvedené „nezákonnosti“ nezhojil...»

Najvyšší súd v rámci dovolacieho konania rozhodol tak, že dovolanie sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 268/2015 z 15. decembra 2015 odmietol.

Sťažovateľ zastáva názor, že „napadnutým rozhodnutím NS SR, ako i jemu predchádzajúcimi rozhodnutiami som bol zasiahnutý a bolo porušené moje základné ústavné právo vlastniť majetok, pretože tým, že súdy v rámci priebehu konania neodstránili nesprávny postup, nesprávnu právnú aplikáciu zákonných ustanovení, rozhodli nesprávne a tým mi znemožnili vlastniť a užívať môj vlastný majetok a na druhej strane poskytli ochranu výkonu práv žalovanému, ktorý konal v rozpore s dobrými mravmi a jemu prislúcha vlastnícke právo k nehnuteľnosti, ktoré by malo patriť mne na základe osvedčenia o dedičstve č. D 682/00-30, D not 100/2000 zo dňa 30.06.2000 ako zákonne prededené po mojej matke, ktorej toto vlastnícke právo prislúchalo na základe zápisu v pozemkovej knihe.“.

Sťažovateľ v petite podanej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 postupom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo/219/2016 zo dňa 26.09.2017 porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] finančné zadosťučinenie vo výške 2.000,- € ako náhradu nemajetkovej ujmy, ktoré je povinný zaplatiť porušovateľ do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie NS SR I Cdo/219/2016 zo dňa 26.09.2017 ako protiústavné a vec mu vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Porušovateľ je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 374,81 €... do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením

bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že k porušeniu jeho označených základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy došlo uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 219/2016 z 26. septembra 2017, ktorým v rámci dovolacieho konania najvyšší súd rozhodol tak, že dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 Co 268/2015 z 15. decembra 2015 odmietol.

Ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že k úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzických osôb a právnických osôb. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Konceptia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkých zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Účelom čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon.

Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj ESLP vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že súdy majú povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno to chápať tak, že sa vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy

ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj najvyšší súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

Sťažovateľ v sťažnosti predovšetkým namieta, že najvyšší súd napadnuté uznesenie sp. zn. 1 Cdo 219/2016 z 26. septembra 2017 neodôvodnil dostatočným spôsobom a nezaoberal sa všetkými jeho námietkami uvedenými v dovolaní proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 Co 268/2015 z 15. decembra 2015. Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd rozhodol arbitrárne a jeho závery podľa sťažovateľa nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a v zistených skutočnostiach. V dôsledku toho malo dôjsť podľa sťažovateľa k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

V relevantnej časti odôvodnenia uznesenia sp. zn. 1 Cdo 219/2016 z 26. septembra 2017 najvyšší súd uviedol:

„... 10. V predmetnom konaní dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré má formu rozsudku (potvrdzujúci rozsudok). Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. bolo dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného

významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa (dnes už súd prvej inštancie) vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie však nesmeruje proti takému rozsudku, ktorý by mal znaky rozsudku, proti ktorému je dovolanie prípustné.

11. So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. sa dovolací súd neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. nie je významný subjektívny názor strany konania tvrdiacej, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, či k tejto procesnej vade skutočne aj došlo.

12. Dovolateľ procesné vady konania uvedené v § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní ani najavo. V dovolacom konaní sa nepotvrdila ani existencia žalobcom namietanej vady konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď nižšie). Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

13. Dovolateľ za dôvod zakladajúci prípustnosť jeho dovolania označil procesnú vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a poukázal na dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p. Rozhodnutiu krajského súdu vytykal jeho zmätočnosť a nepreskúmateľnosť. Tvrdil, že krajský súd sa nevysporiadal s jeho protiargumentami a neuviedol, prečo na ne neprihliadal. Ďalej namietal, že súd na základe jeho vopred nesprávneho a zaujatého právneho názoru nevykonal navrhnuté dôkazy a rozhodol na základe neúplne zisteného skutkového stavu. Záverom uviedol, že odvolací súd len

potvrdil nesprávne nezákonné rozhodnutie prvostupňového súdu, a to bez jeho náležitého preskúmania.

14. Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa do 30. júna 2016 ustálila v názore, že odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv strany konania, ktoré jej poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal strane sporu procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv (viď napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

15. Pokiaľ žalobca namietal nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. O porušenie tohto práva žalobcu ale v preskúmvanej veci nešlo. Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O.s.p.). Vo svojej ustálenej judikatúre Ústavný súd Slovenskej republiky zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s potvrdeným rozsudkom súdu prvej inštancie je zrozumiteľný, dáva vysvetľujúce odpovede a dôvody, a teda splňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. Nemožno ho preto považovať za nepreskumatelný, neodôvodnený, či arbitrárny (svojvoľný).

16. Žalobca vo svojom dovolaní namietal i to, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho námietkami uvedenými v odvolaní. V tomto smere je potreba uviesť to, že ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke. Z odôvodnenia odvolacieho súdu je zrejmé, že tento sa podrobne zaoberal posúdením rozsudku súdu prvého stupňa a rovnako je z neho zrejmé, že posudzoval aj odvolanie žalobcu, keď aj najvyšší súd sa stotožňuje so záverom krajského súdu, že žalobca v podanom odvolaní k veci samej neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa prvostupňový súd nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav a následne prijaté právne závery. Pokiaľ žalobca v odvolacom konaní zotrval na svojej argumentácii, aj odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa o neopodstatnenosti žaloby a ponúkol tak dostatočné vysvetlenie toho, prečo z právneho hľadiska nebolo možné akceptovať argumentáciu odvolateľa. Vo svojom rozhodnutí odvolací súd výslovne uviedol, že sa s rozhodnutím súdu prvého stupňa stotožňuje a poukázal aj na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p....

19. Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že dovolanie žalobcu proti rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné podľa § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia žalobcom namietanej procesnej vady (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) a nevyšli najavo ani ďalšie procesné vady vymenované v § 237 ods. 1 O.s.p. Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu, ako dovolanie smerujúce proti rozsudku, proti ktorému nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. d C.s.p.)...“

Na základe citovaného ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení sp. zn. 1 Cdo 219/2016 z 26. septembra 2017 zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s relevantnými dovolacími námietkami sťažovateľa, s ktorými sa nestotožnil, a preto dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 Co 268/2015 z 15. decembra 2015 odmietol. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnené ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu

v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení právnych predpisov.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 219/2016 z 26. septembra 2017 a základným právom vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 219/2016 z 26. septembra 2017 podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uplatnených v petite sťažnosti (zrušenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 219/2016 z 26. septembra 2017, vrátenie veci na ďalšie konanie a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2018